

DIÀLEG CONFINAT AMB MENORS MIGRANTS

XI

El nostre món està marcat pel confinament, les distàncies socials i els aplaudiments, però ens escapem del silenci; tenim la necessitat de fer coses, accions, estar en moviment, però ens privem d'entrar en nosaltres (és un mal de la nostra societat). Enmig d'aquest silenci, del confinament, m'he acostat a uns joves marroquins, dos d'acollits en centres fins que compleixin els 18 anys, Ibrahim i Abdelaziz, i un altre, Brahim, acabat de sortir d'un centre i que ara fa la seva vida en un alberg, on ell, amb 18 anys, viu amb altres persones, algunes de fins a 60 anys. La trobada per mitjà de videoconferència ens la va facilitar Abdellah Ihmadi, de 42 anys, que fa cinc anys que treballa amb menors.

creixem

DOCUMENT D'ACCIÓ CATÒLICA OBRERA

Si m'ho permeteu, us faig una petita presentació de l'Abdellah. Jo treballava a Càritas Sabadell i era responsable d'un centre d'acolliment de persones «sense llar», i l'Abdellah, acabat d'arribar d'Algesires, ens va visitar perquè necessitava cobrir això que anomenem primeres necessitats; després de dutxar-se, vam compartir les seves il·lusions, les seves pors i també les seves preocupacions. Recordo que, durant la conversa, vaig advertir que l'Abdellah no podia «acostumar-se» al servei, i així l'hi vaig expressar. Al cap d'un quants dies va ser acollit pels Drapaires d'Emmaús, i amb ells, treballant en els diferents projectes, va anar creixent com a persona i com a professional. Ara ja fa deu anys que viu a Catalunya, amb la seva dona i

els seus dos nens. Per cert, vaig assistir a les seves noces a Alnif (Marroc) amb els meus fills.

A l'Abdellah sempre li ha agradat treballar amb nois i persones vulnerables i fa cinc anys que treballa com a educador amb els menors no acompanyats des de diferents serveis: al Centre d'Accollida Mas Pins prop de Sant Cugat del Vallès, en els projectes de serveis socials d'ISOM, i a la Casa Bloc de Sant Andreu, que ara es fa servir de Centre d'Atenció Immediata (CAI) per a aquests menors.

Els tres joves, Ibrahim i Abdelaziz, de 17 anys, i Brahim, de 18, tenen històries ben diferents, però marcades per la decisió de voler tenir un futur i sentir-se acollits i reconeguts en les seves noves

destinacions. La sort va ser desigual, perquè un d'ells, en els seus intents per entrar a la Península va rebre un cop brutal al cap (m'ensenya el senyal del cop tapat pels cabells). Tots tres se senten agraïts per l'acolliment que reben als centres, on es preparen per encarar un futur... Són xavals sense documentació, però plens d'identitat. És la meva conclusió després de dues trobades, una de presencial abans del coronavirus, i una altra per mitjà d'una videoconferència el 20 de maig.

En un primer moment ha costat entrar en l'entrevista i l'Abdellah ens ha ajudat a centrar-la. Les dues preguntes claus eren: «Com esteu vivint el confinament? Què us ha canviat en el vostre dia a dia?» i possibles por i preocupacions. Com a bons marroquins, han tingut un especial record per a les famílies, que, com deia Brahim, resen per nosaltres,

i ploren per nosaltres, les mares.

Bé, comencem per l'Abdellah, treballa en dos centres, i davant la pregunta del confinament contesta dient que depèn de la situació del centre, un instal·lat a la muntanya (Collserola), l'altre en un barri de Barcelona. Evidentment, el que és a la muntanya té més espais, es pot passejar (respectant les distàncies), treballen a l'hort, compten amb espais per a jugar, etc. Hi ha una disciplina d'horaris, estudis, tallers, però no viuen aclaparats. El que viu a ciutat diu que a vegades s'avorreix en el centre perquè no tenen aquest espai per poder-se moure, «necessito carrer». L'Abdellah recalca que tant en un centre com en l'altre l'ambient és familiar i de «bon rotllo». És cert que en el de Barcelona les activitats es fan més dins de la casa que en el centre de la muntanya. >

Pregunto a l'Abdellah què li ha cridat l'atenció del confinament, i respon amb seguretat: «L'experiència és positiva i esperançadora, els xavals han assumit aquesta nova normalitat com un nou repte per a ells, estan molt atents a les pautes dels diferents educadors, professionals, etc.»

Brahim és el jove de l'alberg, que curiosament ara està en un hotel, «habitació per a mi sol». A l'alberg hi van detectar uns positius de Covid-19 i deu van ser enviats a un hotel. És una experiència única per a ell, encara que troba a faltar assistir cada dia al taller de mecànica al barri antic de la ciutat. Està content i, alhora, preocupat. Està sense documentació. Té el passaport al Marroc. Per a Brahim, la família és molt important i quan parla d'ella, li canvia la cara (s'hi veu tristesa).

Una de les coses que assenyalen els menors és que estan molt acompanyats i psicològicament els estan ajudant bastant. Els joves coincideixen que aquesta etapa nova que estan vivint els ha acostat més als educadors i és més fàcil compartir emocions

que abans es quedaven atrapades en el seu interior. A veure si és veritat que aquest virus és una oportunitat per a aquests joves!

L'Abdellah explica la situació d'algun noi addictes al consum de drogues i comenta com aquest adolescent ha descobert que es pot viure d'una altra manera i sentir-se bé.

Per acabar, pregunto a l'Abdellah com viu l'experiència com a educador, ja que només hem parlat de la convivència entre els menors: «Ens ha permès treballar en un ambient diferent». «Ens hem conegut i reconegut». «Som un bon equip i al costat dels xavals hem crescut com a persones i professionalment».

I acabo amb les paraules d'Ignacio Ellacuría:

**FER-SE CÀRREC,
CARREGAR I
ENCARREGAR-SE
DE LA REALITAT.**

Agraeixo als tres nois la seva disposició i els convido a jugar en un futur un partit de futbol, una de les seves passions.